

[Boligministeren.]

samtidig væsentligt, at isolerings- og moderniseringsarbejder kan komme i gang meget hurtigt.

Når der nu fremsættes forslag om at yde tilskud i stedet for lån, skyldes det, at en låneordning, hvorefter såvel ejere som lejere kan opnå lån, vil kræve en langt større administration i et længere tidsrum end en tilskudsordning.

Også det radikale venstres forslag indeholder et tilskudselement, fordi det var forudsat, at lånene skulle ydes til underrente, og det foreliggende forslag om tilskud skulle skønmæssigt give statsfinansielle udgifter af samme størrelsesorden som forslaget om en låneordning.

Det er tanken, at loven skal administreres af kommunerne, der både skal give tilsagn og forestå udbetalingen af tilskuddene. Det er derimod ikke meningen, at staten selv skal opbygge et større administrationsapparat for at holde styr på anvendelsen af de 300 mill. kr., men der vil blive pålagt kommunerne en pligt til at foretage hyppige indberetninger til Kongeriget Danmarks Hypotekbank og Finansforvaltning om ordningens forløb. På denne måde søges det sikret, at tilsagnsgivningen kan standses fra centralt hold på et sådant tidspunkt, at de endeligt anviste tilskud holdes inden for den givne ramme på 300 mill. kr.

Viser det sig senere, at der er et udtalt behov for tilskud til de nævnte arbejder og beskæftigelsen fortsat gør foranstaltninger nødvendige, vil det være rimeligt at søge bevillingen forhøjet, idet det er min overbevisning, at man ved den valgte tilskudsform opnår en særlig stor effekt på beskæftigelsen inden for byggefagene.

På baggrund af den nuværende alvorlige beskæftigelsesmæssige situation er det mit håb, at forslaget behandling i tinget må blive fremmet så meget, som en grundig forhandling gør det forsvarligt.

Med disse bemærkninger og idet jeg i øvrigt henviser til det fremsatte lovforslag og bemærkningerne hertil, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Skriftlig redegørelse af miljøminister Helge Nielsen (13. marts 1975).

Redegørelse om genanvendelse.

Indledning.

Min forgænger som miljøminister, hr. Holger Hansen, havde ladet udarbejde en redegørelse om genanvendelse. Redegørelsen nåede imidlertid ikke at blive afgivet til Folketinget.

Den redegørelse, jeg i det følgende vil give om genanvendelse, er i det væsentlige den samme, som hr. Holger Hansen ville have givet. Redegørelsen indeholder en lang række oplysninger, som jeg mener, det vil være værdifuldt at lægge frem nu, så vi kan komme i gang med en bred politisk debat om, hvorledes vi kan øge genanvendelsen.

Når jeg fremlægger redegørelsen i en form, der stort set svarer til den, som hr. Holger Hansen ville have afgivet, må det tages som udtryk for, at jeg har den opfattelse, at debatten om og løsningen af disse spørgsmål må kunne ske på et meget bredt grundlag her i tinget.

I de seneste år har man diskuteret, om det er muligt fortsat at øge forbruget af naturressourcer. Et resultat af denne diskussion er en stigende uvilje mod, at samfundet fortsat skal basere sig på at købe, bruge og smide væk, når mange produkter og stoffer egentlig ser ud til at kunne bruges igen. Den omfattende debat i aviser, radio og fjernsyn og det stigende antal henvendelser til ministeriet med forslag om forskellige foranstaltninger, der kan fremme genanvendelsen, vidner også om en stigende interesse i befolkningen.

Genanvendelse er en rigtig måde at spare naturressourcer på. Derfor tog vi i miljøministeriet i december 1973 initiativ til at iværksætte undersøgelser af mulighederne for øget genanvendelse. Selv om disse undersøgelser ikke er afsluttede, vil det være værdifuldt allerede nu at redegøre for de foreløbige resultater. Jeg finder det nemlig afgørende, at vi nu kommer i gang med en bred debat om, hvorledes samfundet bør gribe problemerne omkring genanvendelse an.

Genanvendelse har længe været praktiseret i husholdninger, i virksomheder og gen-